

КІЛЬКА ФАКТІВ, ЯКІ ВАРТО ДІЗНАТИСЯ ПЕРЕД ПОЧАТКОМ НАШОЇ ПРИГОДИ...

1. Елзі Піклз опановує відьомську справу, хоч і не планувала цього робити, — так склались обставини.

2. Елзі мешкає в маленькому містечку Смол-брідж і допомагає татові поратися в сімейній крамничці з величною назвою «Торговельний центр родини Піклз». Родина Піклзів тісниться на крихітному горищі над крамничкою, а сім'я в них таки чималенька: Елзі, її батько Альберт, мама Тільда та три менші братики — Арті, Тобі та крихітка Тод.

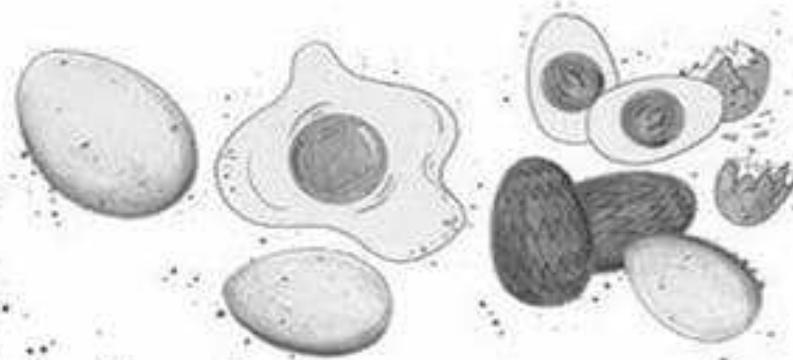

3. Життя Елзі було цілком буденним, доки вона не познайомилася з Маджентою Шарп. Містяни прозвали жінку Червоною Відьмою за нетипове для чаклунки яскраво-червоне вбрання від маківки до п'ят. Маджента мешкає в магичній рухливій Вежі, яка зазвичай стоїть у таємничому й безлюдному Гачкуватому Лісі на околиці Смолбріджа. Під час першої зустрічі з Маджентою Елзі погодилася стати доглядачкою Вежі, доки Маджента поїде у справах. Елзі неймовірно сподобалося мешкати у Вежі, і дівчинка навіть порозумілася з іншим її мешканцем — повсякчас невдоволеним вороном Корбетом. І відтоді дівчинка не втрачає жодної можливості навідатися до Вежі та дізнатися щось новеньке про чари.

4. Елзі чудово потоваришувала ще з двома мешканцями Гачкуватого Лісу, зокрема з поштарем

Джої (нещодавно став власником магичного кошичка Біла, що тепер радо допомагає хлопчині розносити пошту) та Сильфіною Зеленомантієвою (направду її звуть Еггі Віггінс, вона завжди носить дивакуватий одяг, щоб скидатися на лісовичків).

5. Елзі має хист до магії. Вона може начаклувати зливу з яєць (сирих, варених, навіть шоколадних!), закласти маленьких зелених жабенят (яких іноді навіть одягає в гарненькі вбрання задля розваги) та навіть створити маленьку грозу в чашці. Ба більше, Елзі вміє використовувати спеціальний тон для замороження людей і різних живих істот. А ще вона може зникати швидше, ніж ви встигнете кліпнути, а тоді раптово з'являється у геть іншому місці! Варто зауважити, що

Елзі щосили намагається не зловживати магією, адже Смолбрідж — доволі старомодне містечко і містяни несхвально ставляться до чогось невідомого (втім, кілька місяців тому місто «взяли в облогу» відьми, тож тепер тут панує доброзичливіше ставлення до чарів, ніж колись).

На жаль, останнім часом життя у Смолбріджі було напрочуд нудним. Змагання з вирощування кабачків. Кілька тижнів затяжної мжички. Загублена коза. Ще один тиждень мжички. Коза знайшлася, ціла й неушкоджена. Знову дощ. Ні, у Смолбріджі годі чекати чогось цікавого. Тут панувала цілковита нудьга...

Аж доки...

У МІСТЕЧКУ ЗАСНІЖИЛО!

Розділ перший **СНІГОПАД**

Усе почалося з раптової хуртовини, що завітала до містечка вночі та змусила відступити затяжну мжичку. Завірюха люто мчала з крижаної півночі, аж раптом зависла над Смолбріджем — і той одразу їй не сподобався. До наступного ранку містечко повністю засніжило. Навіть річка Дрібл чи не вперше вкрилася кригою. З ліхтарів звисали великі небезпечні бурульки. На головній вулиці у снігові кучугури можна було пірнути аж до пояса. Біля вітрин магазинів і біля будинків височіли замети. Дахи аж стогнали під вагою несподіваного снігового тягара.

Чи варто й казати, що мешканців Смолбріджа цей сильний снігопад заскочив зненацька. Така негода траплялася рідко, тож і часу на підготовку до боротьби з нею було мало. Єдиною зброєю містян були стара лопата, маленькі санчата та кілька мішків солі в сараї мера. Насправді ж користі від цих речей було мало, адже снігопад засипав сарай аж до піддашся.

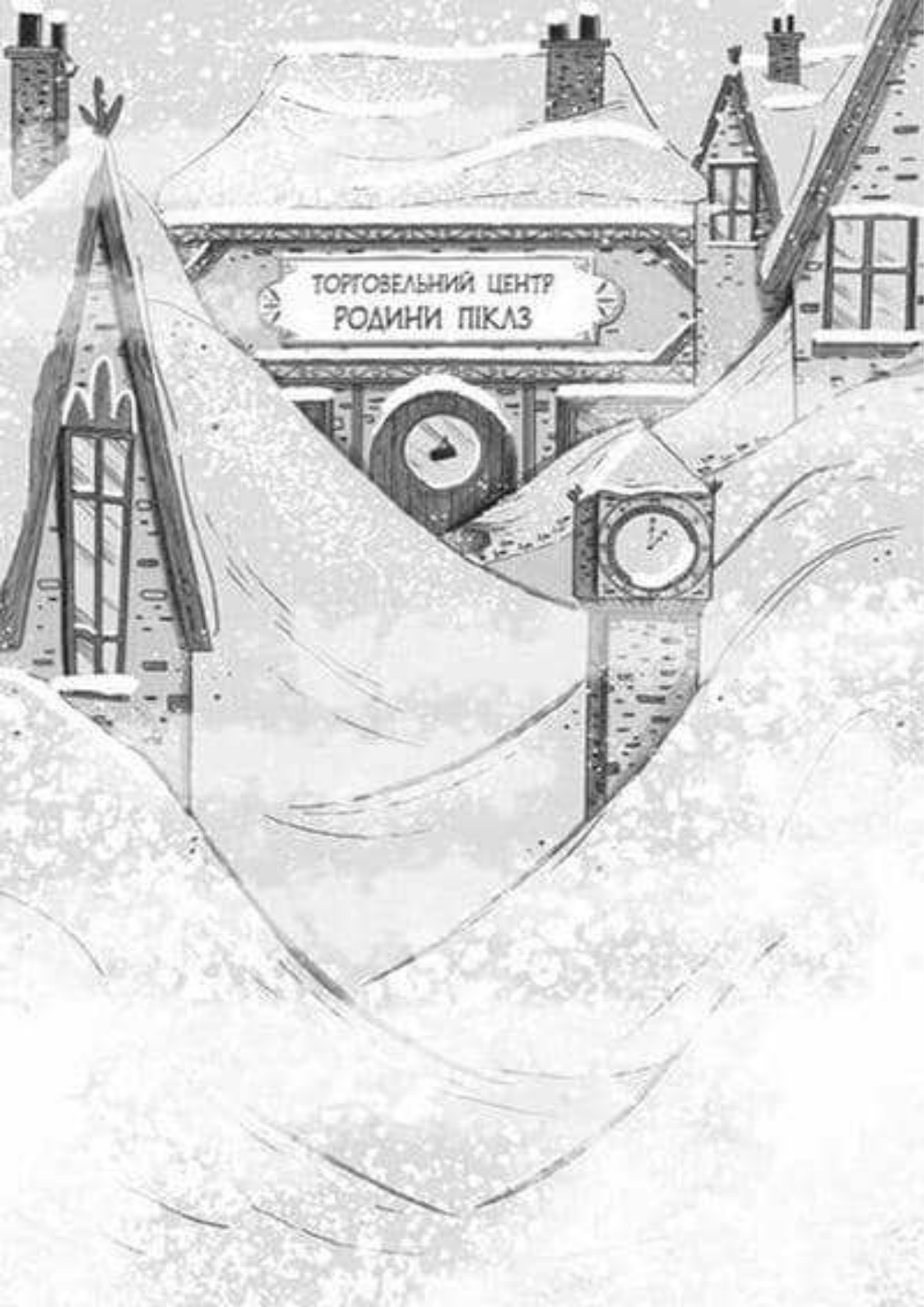
Щиро кажучи, містяни й не намагалися боротися з хуртовиною. То була серйозна загальна незручність, на яку найпростіше було просто не зважати. Найкраще було залишитися вдома, розпалити вогонь у каміні та харчуватися вмістом консервних банок, віднайдених у закутках кухонних шафок. Коли ж почнеться відлига, усі чекатимуть, доки Карл із міської ради згребе залишки талого снігу. І лише тоді (за прийнятних погодних умов) мешканці міста наважаться висунути носи із затишних домівок. Зрештою увесь цей розгاردіяш переказуватимуть наступним поколінням як міську легенду й життя вноرمується.

Однак тиждень по тому надворі досі сніжило.

У Смолбріджі панувала дивна тиша. За планом сьогодні був ринковий день, тож у місті мали вирувати життя, галас і метушня, але єдиними звуками були слабкий шепіт сніжинок, шурхіт і ляскіт мінілавин, що раз у раз зривалися з дахів. Навіть Клопіт, місцевий безпритульний пес, покинув свій звичний прихисток на сходинках «Торговельного центру родини Піклз» і знайшов тепліше місце для сну.

Снігу насипало так багато, що з будинків можна було спуститися тільки з вікон другого поверху по драбині. Чи варто й казати, що це було занадто ризиковано для мешканців Смолбріджа. Та й, зрештою, для чого ці зайві турботи, адже йти однаково було нема куди. Містяни потроху божеволіли. Вони поступово втрачали терпець і починали люто ненавидіти свої будинки, своїх любих бабусь і консервовану квасолу у сливовому соку.

А снігопад ніяк не припинявся.

Лише Елзі Піклз не сиділося вдома, тож вона вийшла надвір.

Варто зауважити, що Елзі дедалі краще вправлялась у відьомській справі. Звісно, вона намагалася тримати це в таємниці, щоб не ставати об'єктом пліток. Тим паче батько Елзі, Альберт Піклз, повсякчас наполягав, аби донька зосередилася на роботі в їхній сімейній крамничці. Там досі продавали нецікаві, але вкрай потрібні речі. Мотузки. Відра. Потворні предмети декору. Канцелярські кнопки.

Елзі подобалося працювати з татом. Йому чудово вдавалося спілкуватися з відвідувачами, тож згодом і Елзі вивчила головні правила обслуговування покупців, аби останні виходили із крамнички задоволеними. (Щиро кажучи, ці правила часто ставали дівчинці у пригоді і в буденному житті!) Однак іноді (хоча, якщо бути відвертими, доволі частенько!) робота в сімейній крамничці була *напро-о-очуд* нудною.